

POSTANOWIENIE

Dnia 30. kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący - S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Sędziowie - S.S.O. Marzena Polak

S.S.O. Andrzej Walenta

przy udziale oskarżyciela publicznego — przedstawiciela Urzędu Celnego w T. W. W.,

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **I. B.**, oskarżonej o czyn z art. 65 §4 kks, zażalenia oskarżyciela publicznego - Urzędu Celnego w T. z dnia 20. lutego 2013 r. na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 14. lutego 2013 r. o umorzeniu postępowania wobec oskarżonej I. B. w sprawie II W 25/13, na podstawie art. 17§ 1 pkt 2 kpk ,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Toruniu do merytorycznego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej o wykroczenie skarbowe polegające na nabyciu tytoniu bez znaków akcyzy, uznając, że czyn ten nie wyczerpał znamion wykroczenia, bowiem oskarżona nie odebrała tytoniu zamówionego telefonicznie i wysłanego pocztą kurierską z uwagi na zatrzymanie paczki przez funkcjonariuszy celnych w toku transportu, a więc nie weszła w jego posiadanie, a tym samym nie wyczerpała znamienia „nabycia”.

To postanowienie zaskarżył oskarżyciel publiczny -Urząd Celny w T., zarzucając mu obrazę prawa materialnego wyrażonego w art. 65§4 kks, poprzez uznanie, iż czyn oskarżonej nie wyczerpał znamion tego przepisu, podczas gdy przepisy kodeksu cywilnego nie pozostawiają wątpliwości, iż oskarżona skutecznie „kupiła” tytoń, a więc go „nabyła” w rozumieniu art. 65§1 kks, a nawet w świetle przepisów kc weszła w jego posiadanie z chwila wydania przesyłki przewoźnikowi przez sprzedającego. W konkluzji skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy sądowi 1-szej instancji „celem rozpatrzenia”.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zażalenie jest w pełni zasadne. Sąd odwoławczy podziela zarzuty zażalenia, jak i jego argumentację, której nie potrzeba w tym miejscu powtarzać. Jednak wydaje się, że skarżący - podobnie jak sąd 1-szej instancji - zbytnią wagę na gruncie tej sprawy nadał cywilistycznym niuansom „nabycia” towaru w drodze umowy kupna-sprzedaży.

Na gruncie zarzutu karnego bowiem, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii winy sprawcy ma jego zamiar. W tej sprawie oskarżona przyznała się do zamiaru kupna „nieakcyzowanego” tytoniu i złożyła wyjaśnienia, z których wynika, że nawet po zatrzymaniu przesyłki (o czym nie wiedziała) domagała się od sprzedającego dostarczenia zakupionego tytoniu. Nie ulega więc wątpliwości, że oskarżona nigdy (tj. także wówczas, gdy przesyłka nie nadeszła - dopóki nie dowiedziała się o jej zatrzymaniu!) nie odstąpiła od zamiaru odebrania paczki, którą już traktowała jako swoją własność. Pojęcie „nabycia” użyte w art. 65§1 kks, niewątpliwie ma charakter potoczny (bo nie rozróżnia

przecież cywilistycznych form nabycia własności, czy też posiadania rzeczy) i z pewnością obejmuje też (a nawet przede wszystkim) zakup wyrobów akcyzowych, bez względu na sposób jego dokonania, jak i uzgodniony sposób zapłaty. Z wyjaśnień oskarżonej wynika, że nie miała wątpliwości, iż tytoń już zakupiła - uważała za swój - i dlatego domagała się od sprzedającego jego dostarczenia na wskazany adres. W tej sytuacji nikt oceniający to zdarzenie przez pryzmat doświadczenia życiowego i zamiaru oskarżonej (i nie dający się zbyt ponieść dywagacjom cywilno-prawnym) nie może mieć wątpliwości, że oskarżona dokonała zakupu tytoniu, a więc go nabyła; takich wątpliwości nie ma w każdym razie sama oskarżona.

Z tych względów sąd odwoławczy podzielił stanowisko wyrażone w zażaleniu i w konsekwencji orzekł jak w sentencji niniejszego postanowienia.